

лял връщащи се роднини на победения род - достатъчно, за да напълнят две "бойни таксита". Словашките селяни знаели какво предстои, но не казали на полицията - те го очаквали с нетърпение. Битката се водила цяла нощ и на следващия ден най-накрая били изпратени линейки, които да приберат жертвите.

Така че, след като прочетох "Племена без водачи"⁵⁵ на Мидълтън и Тейт, написах следното:

Предварителните наблюдения показват, че във формалната организация на ромите има нещо, което наподобява сегментарна политическа система: т. е. "поради липса на йерархизирани и специализирани носители на политическа власт връзките между местните групи изглеждат като равновесие на сили, поддържано от конкуренция помежду им."⁵⁶ Това има важни последици за разбирането на определени аспекти на ромското поведение, понастоящем определяни като социални проблеми. Например широкото разпространение на побоищата сред ромите може да се осмисли като вътрешно присъща черта на социална система, в която насилието е форма на грижа за себе си и наистина може да бъде "признатото средство да се поддържа закона при отсъствие на по-висша съдебна власт".⁵⁷ Въпреки че побоищата често са между индивиди, от местните данни се оказва, че конфликтите често ескалират до групови бойни действия, при които първоначалните участници могат да повикат родственици в своя подкрепа. Подробното проучване на подобни конфликти би повдигнало завесата пред ромската социална организация.

Всичко необходимо за да се завърши картината беше вожд, облечен в леопардова кожа.

Но въпреки приликите между ромската социална организация и политическата система без водачи, решаващият момент беше това, че изследванията в Африка бяха върху "туземни системи, неповлияни от контакт с Европа".⁵⁸ А ромите никога не са били познати като нещо друго, освен като парийно малцинство, така че вероятно това трябва да бъде изходния пункт, а не нещо, което да бъде взето предвид по-късно. Както казва Мик Линетън, пишейки за бродниците: